

Bez receptů

Nedávno vyšla ve vydavatelství Mladá fronta nová sbírka básní Bez receptů. Její autor Alois Volkman, povoláním lékař, v ní v mnohém navazuje na předchozí sbírky Malá vizita, Tlak mé krve a Znovuzrození.

Jde tedy o autora u nás již dobře známého, který zaujme čtenáře svým osobitým, neopakovatelným způsobem tvorby. Jeho řeč je stručná, nikde ani slůvko navíc, postrádá zvukomalebnost. Síla Volkmanových veršů je v hloubce myšlenek, ne v květnatosti metafor. Svůj způsob psaní veršů zhodnotil A. Volkman v básni Má múza: *...jde těžce kulhavě / co chvíli útrpně se zastaví. / Její chůze není bez bolesti. / A procházejíc bolestmi druhých / jak je k tomu předurčena / nenachází smysl v melodii slov. / Slova musí hledat k jinému užívání.*

Volkman není lyrik, ale poetizující filozof a etik. Zamýšlí se nad smyslem života, historie i umění, zvláště poezie. Vidí bez příkras světla i stíny, oslavuje lidskou práci, neunikne mu ani nebezpečí civilizace i hrozby války, ale optimisticky počítá, že věčné trvání má pravda a ne neupřímnost a lež.

Hlavním předmětem jeho poezie je člověk a vzájemný vztah lidí. Jako přesný analytik zkoumá hlubiny lidských vlastností a jejich projev ve společnosti. Jako diagnózu zla určuje sobectví, hloupost a přizemnost všeho druhu. Ostrými injekčními stříkačkami svého sarkasmu se pokouší léčit každou vadu osobnosti. Vidí, že se člověk nezachrání sám jako individualista, ale že k vrcholům života se kráčí ve spojení s druhými. Jen v oběti můžeme vybudovat Lambaréné - bezpečnou osadu uprostřed dravých šelem vlastního já.

Za nejsilnější báseň považuji Horizontálu života, kde se autor vyznává, že poezie je pro něj štěstí a pomocnice i v těžkých okamžicích života a i zdánlivě negativní situace vlastní nemoci se může stát osou nápravy a objevením přehlížených cílů.

Tato sbírka by si zasloužila větší počet vydaných výtisků, protože čist Volkmanovu poezii je zážitek

K. Dechovský